ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

“Ποιες είστε εσείς;”, τις ρώτησα.

“Οι συνθήκες”, μου απάντησαν με μία φωνή.

“Και τι πάθατε;”, ξαναρώτησα.

“Ωριμάσαμε. Δεν το βλέπεις, ούτε το ακούς;”, μου απάντησαν ξανά.

“Η αλήθεια είναι πως δεν βλέπω κάποια διαφορά.”

“Δεν βλέπεις διαφορά επειδή δεν υπάρχει ή επειδή δεν θέλεις να παραδεχτείς ότι υπάρχει;”

“Τι εννοείτε;”

“Είναι σαν αυτό που συμβαίνει όταν ζεις με κάποιους ανθρώπους και τους βλέπεις καθημερινά.”

“Για συνεχίστε, για συνεχίστε για να δω που θέλετε να καταλήξετε.”

“Ενώ εκείνοι αλλάζουν, όπως άλλωστε κι εσύ, τις αλλαγές αυτές δεν τις διακρίνεις, όπως άλλωστε δεν διακρίνουν και οι άλλοι τις δικές σου αλλαγές.”

“Θέλετε να πείτε ότι εσείς έχετε ωριμάσει εδώ και καιρό;”

“Δώσε μόνος σου την απάντηση αφού πρώτα σκεφτείς τον τρόπο με τον οποίο βλέπεις, για παράδειγμα, τα παιδιά σου.”

“Δηλαδή;”

“Όσο και να μεγαλώσουν, όσο και να ωριμάσουν, πάντα τα βλέπεις ως μικρά και ανώριμα που έχουν την ανάγκη προστασίας και καθοδήγησης γιατί-κατά πως λες-τους λείπει η εμπειρία και η ωριμότητα.”

“Εντάξει, δεν είναι ακριβώς έτσι. Χρειάζεται χρόνος και μια σειρά από άλλες διεργασίες για να μπορέσουν τα παιδιά να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις της ζωής και να πάρουν τις σωστές αποφάσεις με υπευθυνότητα και ωριμότητα χωρίς ενθουσιασμούς και απογοητεύσεις. Αλλιώς θα κάνουν συνεχώς, ένα βήμα μπροστά και δύο βήματα πίσω.”

“Ασφαλώς. Όμως χρειάζεται κι εσύ ως γονιός, που υποτίθεται ότι θες να τα δεις να έχουν ωριμάσει, να βοηθήσεις να γίνουν αυτές οι διεργασίες και κάποιες φορές,ς αν χρειαστεί, να τις προκαλέσεις ο ίδιος.”

“Με ποιον τρόπο;”

“Ίσως με το παράδειγμά σου, ίσως δημιουργώντας κίνητρα, ίσως ακόμη αφήνοντας να παίρνουν πρωτοβουλίες δείχνοντάς τους εμπιστοσύνη, χωρίς το άγχος μην τυχόν και χάσεις το μονοπώλιο της καθοδήγησης.

“Ωραία όλα αυτά που λέτε όμως δεν πρέπει και να καταλήξουμε κάπου;”

“Ειλικρινά, για σένα που ρωτάς, τι έχει μεγαλύτερη σημασία; Αυτό που θα σου πούμε εμείς ή αυτό που πιστεύεις εσύ;”

“Και τα δύο.”

“Τώρα λες ψέματα και μεγαλώνει η μύτη σου.”

“….”

“Για σένα, τη μεγαλύτερη σημασία την έχει η δική σου γνώμη. Αν είσαι έτοιμος να δεχτείς ότι ωριμάσαμε τότε θα μας δεις ως ώριμες. Αν πάλι δεν είσαι, θα μας προτρέψεις να περιμένουμε μέχρι να … ωριμάσουμε. Ως τότε εμείς θα έχουμε… σαπίσει. Μη σκας. Το έχουμε δει πάλι το έργο. Ξέρεις πόσες φορές πέρασες από δίπλα μας και ούτε που μας πρόσεξες; Ούτε μια ματιά δεν μας χάρισες. Να δεις, έχουμε ωριμάσει ή είμαστε ακόμη στα σπάργανα;”

“Πάντως, για να είμαι ειλικρινής, εγώ βλέπω ότι είστε πολύ όμορφες, λαμπερές και αποφασισμένες. Έτοιμες για έφοδο στον ουρανό. Δεν ξέρω όμως αν όντως είστε ώριμες ή αν φαίνεστε έτσι μόνο στα δικά μου τα μάτια. Το θέμα είναι πως δεν έχω βρει τον τρόπο για να διαπιστώσω ποια είναι η αλήθεια;
Να σας αφήσω τώρα.
Βλέπετε;
Δεν ξέρω τι να πω αυτή τη στιγμή.
Καλή αντάμωση, ή αντίο;”

“Πες αυτό που θέλεις για να νιώσεις καλύτερα εκτός αν έχεις την τιμιότητα να πεις αυτό που αισθάνεσαι.”